

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจความหมายโดยนัยในภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (English for Communication) รหัสวิชา 2310102 จำนวน 30 คน การวิจัยครั้งนี้เป็นแบบทดลองกลุ่มเดียว (One group pre-post test experiment) ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการใช้แผนการสอนที่นำเรื่องจำขันธ์มาใช้เพื่อส่งเสริมความเข้าใจความหมายโดยนัยและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ และใช้แบบทดสอบความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ต่อจากนั้นจึงนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจความหมายโดยนัยเป็นภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของคะแนนความเข้าใจความหมายโดยนัยในภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ (จำนวนนักศึกษา 30 คน, คะแนนเต็ม 20 คะแนน)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนทดลอง	7.40	1.69	37.00	อ่อนมาก
หลังทดลอง	15.80	2.04	79.00	ดี

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้เรื่องจำขันธ์ นักศึกษามีความสามารถในการเข้าใจความหมายโดยนัยในภาษาอังกฤษระดับอ่อนมาก โดยมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจความหมายโดยนัยในภาษาอังกฤษเท่ากับ 7.40 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.69 และสามารถคิดเป็นร้อยละ 37 ซึ่งมีระดับคุณภาพอ่อนมาก แต่หลังได้รับ

การสอนโดยใช้เรื่องซ้ำกัน จำนวน 6 แผน นักศึกษามีความสามารถในการเข้าใจความหมาย โดยนัยในภาษาอังกฤษระดับดี โดยมีคะแนนเฉลี่ยความเข้าใจความหมายโดยนัย ในภาษาอังกฤษเท่ากับ 15.80 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.04 สามารถคิดเป็น ร้อยละ 79 ซึ่งมีระดับคุณภาพดี สรุปได้ว่า หลังจากได้รับการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำกัน นักศึกษามีระดับความสามารถในการเข้าใจความหมายโดยนัยในภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของคะแนนของ คะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ก่อนและหลังได้รับการสอน โดยใช้เรื่องซ้ำกัน (จำนวนนักศึกษา 30 คน, คะแนนเต็ม 30 คะแนน)

การทดสอบ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนทดลอง	12.10	1.73	40.33	พอใช้
หลังทดลอง	20.00	2.88	66.67	ดี

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้เรื่องซ้ำกัน นักศึกษามีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ระดับพอใช้ โดยมีคะแนนเฉลี่ย การเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เท่ากับ 12.10 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.73 และสามารถคิดเป็นร้อยละ 40.33 ซึ่งมีระดับคุณภาพอ่อน แต่หลังได้รับการสอนโดยใช้เรื่อง ซ้ำกัน จำนวน 6 แผน นักศึกษา มีการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ ระดับดี โดยมีคะแนน เฉลี่ยการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เท่ากับ 20.00 คะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.88 สามารถคิดเป็นร้อยละ 66.67 ซึ่งมีระดับคุณภาพดี สรุปได้ว่า หลังจากได้รับการสอน โดยใช้เรื่องซ้ำกัน นักศึกษามีระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ เพิ่มขึ้นซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้